

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **M. V.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2016, č. j. KrÚ 73159/2016/ODSH/12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 27. 9. 2017, č. j. 52 A 125/2016 - 75,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podle rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 7. 7. 2016, č. j. OSA/P-5248/15-D/43 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), se žalobce (dále též „stěžovatel“) jako provozovatel vozidla tovární značky Škoda, registrační značky vozidla X, dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“). Nezjištěný řidič dne 3. 9. 2014 v době minimálně od 9:13 do 9:18 hodin v ulici U Kostelíčka 1337 v Pardubicích s vozidlem uvedené značky nerespektoval dopravní značku IP 25a – zóna s dopravním omezením, placené stání – a stál zde bez úhrady parkovacího poplatku. Tím se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení § 4 písm. c) téhož zákona. Za spáchaný správní delikt byla stěžovateli podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a podle § 125c odst. 4 písm. f)

téhož zákona uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a toto rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil stěžovatel žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) zamítl jako nedůvodnou. V žalobě předložil celou řadu žalobních bodů; pro účely posouzení věci jsou však významné následující čtyři.

[4] Namítal: (A) nesrozumitelnost výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť z něj nejsou patrna všechna právní ustanovení, na jejichž základě správní orgán rozhodl; (B) není zřejmé, jak správní orgány dospěly k závěru, že řidič neuhradil parkovací poplatek (mohl jej uhradit, pouze neumístil parkovací lístek za čelní sklo); (C) není stanovena právní povinnost umístit parkovací lístek za čelní sklo; a (D) skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a povinnost podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (tj. povinnost provozovatele zajistit, aby *při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem* – pozn. soudu) je v rozporu s Ústavou České republiky.

[5] K námitce sub (A) krajský soud odkázal na náležitosti výroku rozhodnutí podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“). Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahoval dostatečný popis skutku, neboť bylo identifikováno vozidlo, které provozoval stěžovatel, a jednání, ve kterém měl přestupek spočívat, včetně časového a místního jednoznačného vymezení spáchání přestupku. Je uveden i popis dopravní značky IP 25a, která vymezuje zónu s dopravním omezením - placené stání. K právní kvalifikaci jednání stěžovatele krajský soud uvedl: „[j]*e také* (míněno v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – pozn. soudu) *konkrétně uvedeno, která zákonná ustanovení stěžovatel porušil coby provozovatel vozidla (§ 10, § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu). Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně proto splňuje veškeré zákonné náležitosti (obdobně např. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2017, č. j. 6 As 310/2016 - 54, bod 28).*“

[6] Také námitky sub (B) a (C) krajský soud hodnotil jako nedůvodné. Spáchání přestupku a správního deliktu bylo jednoznačně prokázáno provedením důkazů, a to oznámením přestupku spolu se záznamem detailu události a její fotodokumentací. Okolnost, že se jedná o zónu placeného stání, byla prokázána rovněž mapkou úseků placeného stání v Pardubicích. Důkazy byly řádně provedeny mimo ústní jednání, byl o nich pořízen záznam. Stěžovatel neuvedl žádné námitky proti postupu strážníků městské policie, není tedy důvod pochybovat o jejich nestrannosti.

[7] K námitce sub (D) uvedl, že daný správní delikt je založen na objektivní odpovědnosti, tedy není možné argumentovat zásadou presumpce neviny. Dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21) a Ústavního soudu (usnesení ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15), jímž

Ústavní soud odmítl návrh na zrušení § 125f zákona o silničním provozu. Z uvedeného dovodil, že dotčená ustanovení zákona nejsou protiústavní.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Stěžovatel brojí kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Navrhuje jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Uplatňuje kasační námitky korespondující jeho žalobním námitkám sub (A) až (D) výše.

[10] Namítá, že krajský soud jen obecně konstatoval, jaké jsou zákonné náležitosti výroku rozhodnutí o spáchaném přestupku, učinil závěr, že skutek byl popsán dostatečně, avšak ohledně právních ustanovení, relevantních pro postih stěžovatele jako provozovatele, se omezil na jednu větu (viz odst. [5] výše). Rozsudek je proto „na samé hranici přezkoumatelnosti", soud nevypořádal argumenty stěžovatele. Ten v žalobě tvrdil, že právní norma obsažená v § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 je blanketní a ve výroku musí být též odkaz na konkrétní ustanovení jiné právní normy, která byla porušena. Výrok rozhodnutí není pro absenci uvedení všech dotčených právních ustanovení určitý.

[11] Odkázal také na rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, podle něhož „[s]*právní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu*" (toto rozhodnutí bylo přijato až po vydání napadeného rozsudku – pozn. soudu).

[12] Ohledně žalobního bodu sub (B) stěžovatel krajskému soudu vytýká, že k němu jen obecně uvedl, že spáchání přestupku bylo prokázáno (v podrobnostech viz odstavec [6] výše), avšak „nesprávně, nadto velmi povrchně, posoudil spornou právní otázku". Stěžovatel nečiní sporným skutková zjištění, jeho žalobní námitka se však týkala otázky právní. Výrok rozhodnutí, že stěžovatel nezakoupil parkovací lístek, nemá – a z logiky věci nemůže mít – v důkazech oporu. Jestliže parkovací lístek není umístěn za čelním sklem, neznamená to ještě, že nebyl zakoupen.

[13] Ohledně žalobního bodu (C) nebylo zjištěno, že by neumístění parkovacího lístku za čelní sklo bylo protiprávní. Povinnost umístit parkovací lístek za čelní sklo vozidla z dopravní značky IP 25a nevyplývá. Pokud taková právní povinnost existovala, bylo úlohou správního orgánu na příslušný předpis ve správním rozhodnutí odkázat. Krajský soud však na tuto žalobní námitku nereagoval.

[14] Závěrem uvádí [žalobní bod (D)], že skutková podstata správního deliktu je protiústavní. Poukázal na věc projednávanou pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (v době podání kasační stížnosti tato věc ještě nebyla rozhodnuta – pozn. soudu), která se týká shodné otázky (tj. odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 zákona o silničním

provozu). Je s podivem, že krajský soud má jistotu o ústavní konformitě aplikovaného právního předpisu.

[15] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu v napadeném rozsudku. Ke kasační námitce sub (C) uvedl, že povinnost umístit parkovací lístek viditelně ve vozidle vyplývá z čl. 3 (Způsob prokazování zaplacení sjednané ceny) nařízení Rady statutárního města Pardubice č. 1/2014, o placeném stání na místních komunikacích (dále jen „nařízení rady“). Nařízení je veřejně dostupné na webových stránkách www.pardubice.eu. Poukázal také na to, že stěžovatel své tvrzení o tom, že pan Y. (údajný řidič vozidla – pozn. soudu) parkovací lístek koupil, nijak nedoložil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

IIIa. K uvedení právních ustanovení ve správním rozhodnutí

[17] Co se týče kasační námitky sub (A), Nejvyšší správní soud ze soudního spisu ověřil, že stěžovatel i v žalobě namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje zákonné náležitosti a neobsahuje odkaz na všechna právní ustanovení ve smyslu § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění. Podle tohoto ustanovení musí správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (mimo jiné) uvést *právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno*. Výrok měl podle stěžovatele obsahovat odkaz na ustanovení příslušné vyhlášky Ministerstva dopravy, která stanovuje význam značky IP 25a a dále i odkaz na opatření obecné povahy, jímž byla tato dopravní značka umístěna. Poukázal v žalobě i na to, že tyto odkazy neobsahuje ani odůvodnění správního rozhodnutí a citoval k tomu judikaturu správních soudů. Uvedl, že podle § 23 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), měl být příslušný úsek označen dopravní značkou IP 13c (Parkoviště s parkovacím automatem), nikoli jen značkou IP 25a.

[18] Krajský soud na tuto argumentaci reagoval jen stručně: konstatoval konformitu výroku správního rozhodnutí se zákonem s tím, že správní orgán uvedl, „*která zákonná ustanovení stěžovatel porušil coby provozovatel vozidla (§ 10, § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu)*“. Takové odůvodnění nereaguje dostatečně na výše naznačenou žalobní argumentaci; jedná se však o vadu řízení, která nemá vliv na zákonnost rozhodnutí z důvodů uvedených níže.

[19] Citovaná věta z odůvodnění napadeného rozsudku soudu neobsahuje úplný přehled zákonných ustanovení, na něž správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí odkázal. Ten totiž – kromě § 10 a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu – odkázal také na § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Právě posledně uvedené ustanovení stanoví příslušné pravidlo chování, za jehož porušení (ze strany řidiče) má nést stěžovatel

objektivní odpovědnost jako provozovatel vozidla. Podle tohoto pravidla [p]*ři účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály,* ***dopravními značkami,*** *dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace* (zvýraznění přidáno). Celou aplikovanou normu, jíž stěžovatel porušil, tvoří § 10 odst. 3, § 125f odst. 1 až 3 ve spojení s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně tedy neuvedl ve svém rozhodnutí přesný odkaz (u citace § 10 chybělo upřesnění, že se jedná o odstavec 3 tohoto ustanovení, chybí též výslovný odkaz na § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu); tato dílčí pochybení však nemají vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť porušená právní norma je nepochybně patrná jak z ostatních uvedených ustanovení, tak i ze „skutkové věty" a identifikace dopravní značky – z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, jakou právní povinnost stěžovatel coby provozovatel vozidla porušil.

[20] Jak uvedl rozšířený senát v bodě 26 usnesení č. j. 4 As 165/2016 - 46, na které odkazuje i stěžovatel v kasační stížnosti, „[p]*okud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takovéhoto pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Samozřejmě pokud by správní orgán blíže necitoval další ustanovení zakládající (plnohodnotnou) normu ani v odůvodnění, bude to zpravidla důvod pro zrušení správního rozhodnutí*."

[21] Co se týče neuvedení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jde o pochybení naprosto okrajové a formální. Úprava v daném ustanovení se přimyká k úpravě v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, který byl ve výroku zmíněn. Rušit dotčené správní rozhodnutí jen pro neuvedení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí by bylo výrazem nepřijatelného formalismu, jak ostatně ve vztahu ke shodnému ustanovení konstatoval rozšířený senát v bodě 39 citovaného usnesení č. j. 4 As 165/2016 - 46 (k tomu dále srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2018, č. j. 9 As 172/2016 - 46). Správní orgán prvního stupně nadto citoval § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu v odůvodnění svého rozhodnutí. Uvedené platí i pro pochybení spočívající v neuvedení odstavce 3 u § 10 zákona o silničním provozu, i na toto ustanovení odkázal správní orgán prvního stupně alespoň v odůvodnění.

[22] V kontextu výše uvedeného a žalobní argumentace stěžovatele sub (A) je zřejmé, že by bylo vhodnější, kdyby se krajský soud podrobněji vyjádřil k právní otázce, zda správní orgán prvního stupně při rozhodování o porušení povinnosti podle § 4 písm. c) ohledně dopravní značky IP 25a měl uvést i odkaz na jiné právní předpisy, případně i na opatření obecné povahy či jiné normativní akty, které upravují podobu, resp. umístění značky. Nejvyšší správní soud však souhlasí s obecným závěrem krajského soudu, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně splňuje zákonné náležitosti. O obsahu porušené povinnosti (tj. povinnosti řídit se dopravní značkou IP 25a) a všech zákonných ustanoveních tvořících právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu nemohly v dané věci vzniknout z důvodů předestřených výše žádné pochybnosti.

[23] Krajskému soudu nelze ani vytknout, že se při úvahách neřídil rozhodnutím rozšířeného senátu č. j. 4 As 165/2016 - 46, protože to bylo vydáno později než napadený rozsudek. Navíc tvrzení stěžovatele není příléhavé v tom, že argumentuje blanketní povahou § 10 odst. 3 a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Opomněl však, že ve výroku rozhodnutí se konstatuje i porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Posledně uvedené ustanovení není blanketní právní normou, tedy není normou, která by odkazovala na jiné ustanovení právního předpisu. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně proto nechybí citace žádného dalšího právního ustanovení. K této otázce [tedy k povaze právní normy dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu] se již vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 As 10/2016 - 32, a to takto: „*Právní norma stanovující skutkovou podstatu stěžovatelem spáchaného přestupku je obsažena v § 125c odst. 1 písm. k) a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu* [ve znění do dne 30. 4. 2014, avšak tehdejší úprava v § 4 písm. c) je totožná jako v nyní projednávaném případě – pozn. soudu], *přičemž obě části jsou spojené blanketovou normou uvedenou v § 125c odst. 1 písm. k). Sankce je pak uvedena v § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona. Uložená právní povinnost je tedy jednoznačně stanovena tak, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Poruší-li fyzická osoba jednáním jiným, než které je uvedeno v § 125c odst. 1 písm. a) až j) zákona o silničním provozu, tuto povinnost, dopustí se přestupku dle §125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.* ***V rozporu s tvrzením stěžovatele neobsahuje § 4 písm. c) zákona o silničním provozu blanketovou normu. Právní norma stanovující skutkovou podstatu stěžovatelem spáchaného přestupku je tedy řádně vyjádřena ve výroku napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně***“ (zvýraznění přidáno).

[24] Krajský soud dále výslovně nevypořádal žalobní tvrzení, dle kterého měl být příslušný úsek označen dopravní značkou IP 13c (Parkoviště s parkovacím automatem), nikoli jen značkou IP 25a. I v tomto směru napadený rozsudek obstojí, neboť úlohou krajského soudu není detailně odpovídat na každou dílčí žalobní námitku, ale vypořádat se se smyslem a obsahem žalobní argumentace jako celku, což krajský soud svým – byť v tomto směru strohým – odůvodněním naplnil. Uvedená námitka byla navíc vznesena toliko v obecné rovině, stěžovatel ji žádnými konkrétními argumenty nepodložil. Odkázal jen bez dalšího vysvětlení na § 23 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Toto ustanovení však pouze stanoví, že *místní komunikace nebo jejich určené úseky podle odstavce 1 musí být označeny příslušnou dopravní značkou podle zvláštního právního předpisu*, přičemž zvláštním právním předpisem je dle poznámky pod čarou míněn zákon o silničním provozu. Citovaná norma tedy nestanoví, jakou konkrétní dopravní značkou (či značkami) mají být úseky placeného stání označeny.

IIIb. Ke zjištění skutkového stavu věci a k otázce porušení právní povinnosti

[25] Kasační stížnost není důvodná ani ve vztahu k námitkám ohledně absence vypořádání žalobních bodů (B) a (C) v napadeném rozsudku. Stěžovatel v žalobě předložil argument týkající se zjištění skutkového stavu [tj. že není zřejmé, jak správní orgány dospěly k závěru, že řidič neuhradil parkovací poplatek, protože jej mohl uhradit, pouze neumístil parkovací lístek za čelní sklo – žalobní bod (B)] a právního posouzení [není stanovena právní povinnost umístit parkovací lístek za čelní sklo – žalobní bod (C)]. Krajský soud konstatoval, že spáchání správního deliktu bylo jednoznačně prokázáno

provedením určitých důkazů ve správním řízení. Podobně jako v předchozím případě i zde je třeba krajskému soudu vytknout přílišnou stručnost odůvodnění rozsudku.

[26] K alternativní skutkové verzi [sub (B)] předložené stěžovatelem, je třeba prvně uvést, že jeho argumentace vychází z nepochopení povahy odpovědnosti provozovatele. Jde o objektivní odpovědnost s možností této odpovědnosti se zprostit tím, že provozovatel identifikuje řidiče vozidla. Kromě toho z odpovědnosti existovaly dle právní úpravy rozhodné pro projednávaný delikt konkrétní zákonné liberační důvody podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud již dříve přisvědčil argumentu, že správní orgány musí i v řízení o správním deliktu bezpochyby prokázat, že došlo k protiprávnímu jednání řidiče vozidla. To však v posuzovaném případě správní orgán prvního stupně prokázal, jak správně konstatoval i krajský soud. Ze správního spisu je patrné, že protiprávní jednání osvědčuje řada důkazů, konkrétně především oznámení o podezření ze spáchání přestupku, barevné fotografie vozidla a jeho čelního skla a mapka místních komunikací v Pardubicích s vyznačenými místy placeného stání (viz č. l. 1 až 2 a č. l. 31 až 34 spisu správního orgánu prvního stupně). Verzi o koupi parkovacího lístku, jejž řidič vozidla opomněl dát za čelní sklo, teoreticky nelze absolutně vyloučit, nicméně – jak plyne ze správního a soudního spisu – stěžovatel po celou dobu řízení parkovací lístek nepředložil a nenabídl žádný důkaz pro toto své tvrzení. Navíc jej uvedl poprvé až v řízení před soudem, což značně snižuje jeho věrohodnost.

[27] Co se týče tvrzení o absenci povinnosti prokázat koupi parkovacího lístku [sub (C)], žalovaný správně upozorňuje na nařízení rady. Podle čl. 3 odst. 3 písm. a) nařízení rady: *Držitel parkovací karty nebo parkovacího lístku je povinen při stání silničním motorovým vozidlem na komunikacích uvedených v přílohách č. 1 a 2. tohoto nařízení dodržovat tyto podmínky: parkovací lístek, nebo parkovací karta musí být po celou dobu stání umístěny za předním sklem vozidla*.

[28] Podle čl. 79 odst. 3 Ústavy České republiky orgány územní samosprávy mohou na základě a v mezích zákona vydávat právní předpisy, jsou-li k tomu zmocněny. Zmocnění k vydání nařízení rady plyne ze zákonných ustanovení, na něž toto nařízení odkazuje ve svém úvodu, zejména z § 23 odst. 1 písm. a) a c) zákona o pozemních komunikacích. Z výše citovaného ustanovení nařízení rady je zřejmé, že řidiče vozidla tížila povinnost umístit parkovací lístek za přední sklo vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 - 39); pokud tak neučinil, jde to na jeho vrub (resp. na vrub provozovatele vozidla). Bylo povinností řidiče respektovat dopravní značení, uhradit stanovené parkovné a doklad o jeho úhradě – tedy parkovací lístek – umístit na viditelné místo ve vozidle. I bez znalosti výše uvedeného nařízení rady je logické, že řidič vozidla musí dát pro případ kontroly ze strany příslušného orgánu určitým způsobem najevo, že parkovné uhradil. Pokud neumístí parkovací lístek na viditelné místo, byť by se tak stalo pouze nedopatřením (opomenutím), musí nést následky s tím spojené.

IIIc. K tvrzené protiústavnosti odpovědnosti provozovatele vozidla

[29] Stěžovatel namítá nesprávné posouzení protiústavnosti odpovědnosti provozovatele vozidla ze strany krajského soudu. V kasační stížnosti poukázal na řízení před Ústavním soudem pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16. Po podání kasační stížnosti Ústavní soud v uvedené věci

rozhodl nálezem ze dne 16. 5. 2018. V něm zamítl návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

[30] V odůvodnění nálezu se Ústavní soud obsáhle zabýval různými aspekty ústavnosti uvedené právní úpravy, tedy z hlediska splnitelnosti právní povinnosti podle čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, z pohledu zásahu do vlastnického práva podle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod i práva odepřít výpověď (čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). V žádném z těchto hledisek neshledal rozpor uvedeného ustanovení s Ústavou České republiky. Odkázal také na ustálenou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, který se zabýval obdobnou úpravou v jiných státech a uznal možnost stanovení objektivní odpovědnosti ve správním právu, byť tak učinil nepřímo v podobě rozložení důkazního břemene a zakotvení skutkových či právních domněnek. Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje v dalším na odůvodnění zmíněného nálezu.

[31] Je nepochybné a odpovídá to i stanovisku stěžovatele, že Ústavní soud citovaným rozhodnutím odpověděl na jím kladené otázky. Jeho námitka ohledně protiústavnosti dotčené právní úpravy tedy není důvodná.

IV. Závěr a náklady soudního řízení

[32] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[33] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Úspěšnému žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu